

L'ALEGRIA QUE PASSA

(Santiago Rusiñol)

Adaptació: ADELAI DA FRÍAS
per a joves entre dotze i divuit anys:

<http://www.obresdeteatre.com>

- 23 pàgines -

Personatges per ordre d'aparició

mínim 14, màxim 25

POBLE

- 1- ALCALDE
- 2- EULÀLIA (veïna)
- 3- ROSSITA (veïna)
- 4- MARE de Joanet
- 5- JOANET
- 6- ANNA (promesa de Joanet)
- 7- AMIGA (de l'Anna)
- 8- GERMANA de Joanet
- 9- TÒFOL
- 10- RIKI (amic d'en Tòfol)

CIRC

- 11- CLOWN
 - 12- COP DE PUNY
 - 13- ZAIRA
 - 14- ESPURNETA
 - 15- GLUGLÚ
 - 16- EMPANADILLA
 - 17- PIRULÍ
- ALTRES ARTISTES SI ES VOL

Depenent del nombre d'actors, els personatges de circ es poden reduir a 4, o augmentar fins a 15 (o més) si es munta un cercavila o un número col·lectiu.

Una plaça de poble, amb un banc al fons i potser un arbre.

ESCENA 1

L'Alcalde passeja per la plaça assajant el seu discurs.

ALCALDE : — **A veure... (s'esclareix la gola) Vilatans! Ja sabeu que només penso en el vostre bé! No, millor: Vilatanes i vilatans...! No, espera: Estimadíssimes vilatanes, molt apreciats vilatans! Aaaaara; ara sí. Només penso en vosaltres i en el nostre poble...!**

Entren dues veïnes, l'Eulàlia i la Rossita, amb les bosses de la compra.

EULÀLIA : — **Bon dia senyor alcalde.**

ROSSITA : — **Què hi ha de nou?**

ALCALDE : — **(escandalitzat) De nou res, gràcies a Déu!**

ROSSITA : — **No, si jo ho deia perquè... com que s'acosten les eleccions...**

ALCALDE : — **Precisament! No volem que canviï res, oi?**

EULÀLIA : — **No, no, i ara! (rotunda) Més val boig conegut que savi per conèixer!**

ROSSITA : — **Però aquest any no ens prepara cap sorpresa?**

ALCALDE : — **Caram, Rossita, que bé em coneixes! Ja saps que jo sempre penso en el poble.**

EULÀLIA : — **Ja ho crec!**

ROSSITA : — **De debò?**

ALCALDE : — **Doncs sí, noies. De moment és un secret, però ja sé que amb vosaltres estarà ben guardat, oi?**

La Rossita fa com si es tanqués la boca amb cremallera i l'Eulàlia es fa un petó al dit gros en senyal de jurament.

ALCALDE : — **Aviat tindrem al poble... una antena de telefonia mòbil! Sí senyores!**

- EULÀLIA** : — (*admirada*) **Una andròmina d'aquelles tan grosses?**
- ALCALDE** : — (*emocionat*) **Enorme! Gegant!**
- ROSSITA** : — **Però si aquí hi ha molt bona cobertura!**
- ALCALDE** : — **Per a nosaltres sí! Però encara hi ha gent que està com a l'edat mitja: als pobles més enclotats i fins i tot dalt de les muntanyes! Nosaltres els hi portarem la modernitat!!!**
- ROSSITA** : — **Però... no diuen que aquestes antenes porten càncer, i tumors, i malalties perilloses...?**
- ALCALDE** : — **Però què dius, dona, què t'empatolles; què han de portar!**
- EULÀLIA** : — **Això ho diuen els vegetarians, dona!**
- ROSSITA** : — **Els vegetarians? Buf, jo no els suportó!**
- EULÀLIA** : — **És clar, com que tens la carnisseria...**
- ALCALDE** : — **Són uns alarmistes! No n'hem de fer cas! Uns vulgars tumors, ai, vull dir, rumors, no aturaran els nostres interessos.**
- EULÀLIA** : — **Ai, quina il·lusió! I quin benefici en traurem, d'aquesta antena?**
- ROSSITA** : — **Tu saps els diners que donen, si la deixes posar al teu terreny? Com que ningú no la vol ! Una milionada!**
- EULÀLIA** : — **Verge santíssima! I on la posarem?**
- ALCALDE** : — (*s'esclareix la gola*) **Doncs m'ho he mirat molt bé, i el lloc ideal és el Pujolet.**
- EULÀLIA** : — **Veus que bé?**
- ROSSITA** : — (*amb intenció*) **El Pujolet? És seu, oi, el Pujolet?**
- ALCALDE** : — **Sí senyora; és meu. Però el poble sencer compartirà amb mi la glòria de ser portador de progrés!... Jo sóc així, noies.**
- EULÀLIA** : — (*admirada*) **És que ha nascut per a ser alcalde, el nostre alcalde!**

(...)

ESCENA 8

Mentre parlen, el Clown es va vestint i maquillant assegut a un tamboret davant un mirallet, a un cantó de la pista. En Joanet li parla primer des del seu racó, i s'anirà acostant.

JOANET : — No s'amoïni, que vindran tots.

CLOWN : — Ah, sí?

JOANET : — Segur; avui a les nou no hi fan res de bo, a la tele.

CLOWN : — Així l'hem encertada! Ja veig que ets d'aquí, tu.

JOANET : — Sí; però ja m'agradaria viatjar pel món com vosaltres. D'on sou?

CLOWN : — Jo sóc de pare polonès i de mare veneçolana. Però vaig néixer a
Madagascar.

JOANET : — Caram, quina barreja! I quan vas venir cap aquí?

CLOWN : — La primera vegada? Ni me'n recordo; no paràvem de voltar! El pare era antipodista i em va fer sortir a la pista abans que sabés caminar

JOANET : — Alça aquí!

CLOWN : — S'ajeia amb les cames en l'aire i em feia giravoltar damunt els seus
peus com una pilota.

JOANET : — Què dius? No et feia por, tan menut?

CLOWN : — *(riu)* La veritat, amic meu, és que ho agrairé tota la vida; vaig
aprendre de seguida a mantenir l'equilibri en situacions inestables!

En Joanet va mirant la Zaira de reüll.

JOANET : — I... la noia és... la teva...?

- CLOWN** : — No, per favor! No vull ningú al meu costat que em pugui demanar comptes! A mi m'agrada enamorar-me a cada port, i mantenir la il·lusió pel que m'espera a la següent parada.
- JOANET** : — (*admirat*) Uau, quina vida!
- CLOWN** : — Sí, noi; sóc lliure com el vent: no em retenen les arrels, ni m'empresonen els amors. Només sóc fidel al viatge i al meu art!
- JOANET** : — Tot això és fascinant... Jo somnio en marxar, però em sento atrapat en aquest poble.
- CLOWN** : — La gent s'arrapa a les quatre coses que té, però si et deixes anar és com dir: "tot és meu!".
- JOANET** : — És veritat. A més, un artista també es pot fer ric!
- CLOWN** : — Bah, aleshores deixa de ser artista! Per volar has de ser lleuger, noi!
- JOANET** : — És clar, tens raó.
- CLOWN** : — Em fan riure tots aquests que se senten importants! Es lliguen al renom, a la imatge o a les possessions sense veure que això els encadena sense remei!
- JOANET** : — És terrible! I tant!
- CLOWN** : — A mi, doneu-me un camí sense fi, sota el cel immens...
- JOANET** : — Uf! Em creixen les ales de sentir-te!
- CLOWN** : — Doncs vigila que no et trenquis el nas, que de volar se n'ha de saber. Bé; noies, esteu a punt? Anem a fer un cercaviles que s'acosta l'hora de la funció.

El Clown marxa amb les Clownetes, tirant confetti, acompanyats per una música de circ que s'allunya amb ells.

ESCENA 9

La Zaira posa a terra una catifa, penja la tela que acaba de cosir, o planxa la faldilla que es posarà a continuació per a l'espectacle.

JOANET : — És maquíssim tot el que explica el teu company.

ZAIRA : — (*irònica*) Sí, ja l'he sentit; té molta boca, ell.

JOANET : — Per què ho dius? La vostra vida és emocionant!

ZAIRA : — (*desganada*) És igual, deixa-ho córrer.

JOANET : — No ho entenc. No ho veus així? Si és com un somni!

ZAIRA : — És clar que sí. D'això es tracta: de fer somiar la gent.

JOANET : — Ja. I tu, en què somies, doncs?

ZAIRA : — Buf! Tant és. No ho pots entendre.

En Joanet se la mira un moment en silenci.

JOANET : — No et vull molestar, però... m'agradaria entendre-ho.

ZAIRA : — (*riu*) T'interessa de veritat?

JOANET : — Moltíssim. Enormement.

ZAIRA : — Però d'on surts, tu? La gent només vol veure la façana. Amb que siguis maca ja en té prou. El que hi hagi a dintre no l'importa!

JOANET : — Jo voldria saber-ho tot de tu. Ets una noia fascinant, que ha sabut conservar la llibertat.

ZAIRA : — (*irònica*) Ah, sí? Per a mi la llibertat no és córrer pel món fugint dels conflictes i dels lligams. La llibertat és poder escollir cada pas que fas a la vida.

JOANET : — Però... tu no ho has escollit?

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com